

Yalnız Kalabalıkların Yalnızlığı

— kul mehmet · 28 Nisan 2014

Şehirde mahallede kentlerde yalnız kalabalıkların içinde yaşıyoruz. Şöyle yüzü gülen hayatından mutluluk duyan yok sanki.Sanki sisler,içinde yaşıyoruz.Kendimizden başkasını görmüyoruz. Kalabalıkların içinde kaybolmanın ürkütücü havası hep beni yalnızlığın atmosferine sürüklüyor her nedense. Anlamı çözülmemiş bir bulmaca gibi çözmeye çalıştıkça kayboluyorum. Eskiye doğru baktıkça Evlerimizde elektrik, televizyon, fırın, araba, -hatta tüm yolları yayan yürürdük - bilgisayar, telefon dahi yoktu herkes mutlu idi. Sanki herkes birbirini tanır hal hatır sorardı. Giyeceğimiz ayakkabımız elbiselerimiz bile yoktu.Büyük olan az daha büyüyünce tüm elbiseler bir küçük olana kalırdı.Şimdi öylemi herkesin kat kat elbiseler, ayakkabıları var hatta her evde plazma Televizyonlar bilgisayar çeşit çeşit telefonu var lakin mutlu değil.Devamlı tüketen yenisine yetişmek almak için sanki yarışa girmişiz. Sizce öyle değildir. Eskileri dediği gibi az değiştirelim çok malla teknoloji ile mutlu olunmuyor yalnız kalınır, haksız mıyım sizce.Daha sayılacak çok şeyler var onlarda size bırakıyorum, buyurun.Selam ve dua ile.